

„Přišel, aby sloužil a dal svůj život“

Hošťálková 4. 3. 2018

Písně: 236, 321, 697, 379, 690

Čtení z Písma: ev.Marka 10, 32 - 45; Izaiáš 53, 4 - 8.12c

Text kázání: ev.Marka 10, 42 - 45

Milí bratři a sestry,

je jen přirozené, že se člověk, dříve než začne s něčím novým, ptá, jestli se to vyplatí. Jestli to do čeho se chce pustit, stojí za vynaložení sil, času i nutných prostředků. Pozná-li, že by se to vyplatit nemuselo, pak to raději nechá být. Též dva Ježíšovi učedníci Jakub a Jan, synové Zebedeovi, předložili svému Mistru žádost, která byla nesena právě na této vlně: **„Dej nám, abychom měli místo jeden po tvé pravici a druhý po levici ve tvé slávě.“**

Je to žádost dobře pochopitelná a srozumitelná. Slyšíme za ní nevyslovené: *„Nechali jsme se tebou oslovit a vydali jsme se s tebou ne zrovna lehkou cestou, to musíš uznat. O vše se s tebou dělíme. Mnohého jsme se museli kvůli tobě zříci; ale nyní je řada na nás, je zde také naše přání, kterému bys mohl rozumět zase ty: To všechno by se nakonec přece jen mělo nějak vyplatit. S tebou jsme zakusili jaké to je, když je člověk stále na cestě, když je vydán stálému nepochopení, osočování i nebezpečí, kterému se nemůže bránit, před kterým je bezmocný. Nejednou - když se přiblížil večer - jsme vůbec nevěděli, kde složíme k odpočinku své znavené tělo. Jindy jsme zase museli cestou drolit zrno z klasů, protože jinak bychom neměli co jíst. Nyní tedy míříme k bodu, kde se nám všechno toto nasazení, všechn tento vklad z naší strany, má zúčtovat. Konečně! Konečně nastává chvíle, kdy začínáme stoupat z prachu cest vzhůru, do Boží slávy. Nyní nám má být splacena všechna naše námaha, vynakládané úsilí a nesnadné odříkání.*

A právě o tom s tebou chceme mluvit, chceme tě o něco požádat. **„Mistře, chtěli bychom, abys nám učinil, oč tě požádáme.“** Slib nám to, máme před sebou ještě poslední úsek cesty než se dostaneme do Jeruzaléma, a tak již je čas na zařízení posledních věcí, a my dva přicházíme se svou žádostí jako první. Čím by byl jinak tvůj život zvláštní a přínosem pro všechny mezi kterými jsi žil, kdyby v určité chvíli nedosáhl svého vrcholu? A ta chvíle, jak jsme z tvých slov vytušili a vyrozuměli, právě nastává: Tvá moc se stane všem zřejmou, tvá vůle se ukáže jako rozhodující, tvé panství bude konečně uznáno, tvé slovo přijmou všichni jako přesvědčivé, všem bude zřetelně viditelná tvá sláva. Na to se již skutečně všichni těšíme, nemůžeme se toho už dočkat; proto jsme šli s tebou, vždyť na tom všem chceme mít také svůj podíl, chceme sedět po tvé pravici a tvé levici, ať to všichni dobře vidí, ať všichni dobře vidí, že jsme se na počátku, při tvém povolání, rozhodli správně! Ostatní učedníci stojí opodál. Něco postřehli, ale ještě nerozumí a tak se drží zpátky a vyčkávají.

To, co tito dva zde vysloví je velmi pochopitelné, cítíme s nimi, rozumíme jim: *„Šli jsme s tebou a to se prostě musí vyplatit.“* Ježíšova odpověď ale tak jednoduchá zase není. Ona to také, na druhé straně, nebyla tak jednoduchá žádost. Zde je velmi potřebné něco vysvětlit.

1. Cesta ke slávě ještě nekončí. Ještě je nutné projít jejím jedním zásadním úsekem. Tento závěrečný úsek cesty bude nejtěžší. Bude nutno ještě projít cestou absolutní slabosti a bezmoci, pokoření a potupy, utrpení a bolesti. Tento úsek cesty se dostaví vzápětí a bude přesahovat všechny lidské síly. Nyní se ještě jedná o zastavení před touto závěrečnou etapou. Je to čas k nadechnutí, vnitřnímu usebrání a přípravě ke zdolání tohoto posledního vrcholu.

Postní období je časem k přemýšlení a promýšlení Ježíšovy cesty skrze utrpení, toho: jak se tato cesta týká právě nás jako jeho následovníků? Ježíš zde připomene onen kalich, ze kterého bude nutno pít. On z něj bude pít jako první a pak další, jeho učedníci a pak opět další. Ví, že to bude nápoj velmi hořký. V Getsemanské zahradě, před svým zatčením, se Ježíš - ve veliké nouzi a tísní - modlí: **„Abba, Otče, tobě je všecko možné; odejmi ode mne tento kalich, ale ne, jak já chci, nýbrž jak ty chceš“** (Mk 14,36). A učedníci mezitím spí. Jakoby se jich to netýkalo. Pomysleme také na okamžik, kdy byl Ježíš nabídnut žlučovitě hořký nápoj, když již visel na kříži. Ježíš ve své řeči k učedníkům mluví o křtu, kterým má být křtěn a kterým budou křtěni i jeho následovníci - o křtu právě tímto utrpením kříže a smrti. - Má-li začít život nový, pak je třeba toho starého se zřici.

2. Cesta ke slávě si ty, kteří se na ni vydali, cele nárokuje. Kde se v této Boží slávě nalézají jednotlivci, to se ukáže až v určitém, pravém, Bohem daném okamžiku. Chytře uvažující lidé, kteří neradi dělají něco předem, aby náhodou nešlápli vedle anebo neudělali krok navíc, k tomu mohou podotknout, že se přece nedá udělat druhý krok před prvním. Jak to vysvětlit? Dětem možná tak, že jsou ještě příliš malí: **„tak daleko dohlédnout nemůžete, později se vám věci začnou otevírat více.“**

Jinak je možno říci, že když se někdo rozhodne jít svým životem s Ježíšem, pak se pouští na cestu napínavou a dobrodružnou, která si ho bude cele nárokovat. Přítomnost si ho bude žádat úplně a zcela - jeho plné nasazení. A právě z tohoto důvodu má rozhodování o budoucnosti přenechat Bohu. Navíc také přece ví, že jeho (člověčí) úsudky o budoucnosti jsou závislé na jeho představách a přáních. Člověk nakonec může o budoucnosti jen spekulovat. Je to Bůh, který má v ní a nad ní své poslední slovo. Vždyť i sám Boží Syn, Ježíš Kristus říká: **„Udělovat místa po mé pravici či levici není má věc; ta místa patří těm, jimž jsou připravena.“** A přece zde vzplane zbytečný hněv ostatních deseti učedníků pramenící patrně z toho, že tito dva - Jakub s Janem - mysleli ve své žádosti jen na sebe.

3. Cesta ke slávě nabízí těm, kteří jí jdou možnost k novému přemýšlení, k učení se novým věcem, k získávání nových zkušeností. Například: Co to vlastně je ona **„Boží sláva“**? Ti dva učedníci (Jakub a Jan) a spolu s nimi také všichni ostatní, náhle uslyší něco zcela a zásadně nového - ještě nikdy ve svém životě takovouto interpretaci neslyšeli. Musí ji teprve promyslet, pochopit, zažít: **„Kdo se mezi vámi chce stát velkým, buď vaším služebníkem; a kdo chce být mezi vámi první, buď otrokem všech. Vždyť Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.“**

Docela obecně: zabývat se našimi, třeba všelijak zbožnými, přáními a toužit po jejich naplnění, v tom se Boží sláva nezjevuje. Boží sláva je zřejmá tam, kde se **děje** vůle Boží, kde se **stává** - **„jako v nebi tak na zemi“**. Přesněji pověděno: pod onou **„mocí“**, o které Ježíš mluví, Bůh rozumí - vydávat a rozdělovat ze svého bohatství, nechat z těchto možností těžit jiné. Pod **„panováním“** rozumí - být zde pro druhé, pro jiné - pozvedat padlé, těšit zarmoucené, sloužit ke zdraví nemocným, být tu pro osamělé, pomáhat přetíženým nést jejich břemeno, vnitřně chudým zvěstovat

evangelium. Pod zmíněnou „**silou**“ rozumí Bůh - snášení jiných, dodávání odvahy a síly bezmocným.

„Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi“ (Mt 28,18) - to je, milí bratři a sestry, Boží výzva adresovaná všem, kteří se rozhodli jít jeho cestou. To znamená: Bůh se chce o svou sílu, své panství, svou moc sdílet s námi, dávat ji k dispozici, aby jí mohlo být dál slouženo. Učedníci se patrně při Ježíšových slovech rozpomněli na jednu konkrétní událost, kdy Jan Křtitel, který právě seděl ve vězení, poslal za Ježíšem své učedníky s otázkou: **„Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?“** A Ježíš mu odpovídá: **„Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluchí slyší, mrtví vstávají, chudým se zvěstuje evangelium. A blaze tomu, kdo se nade mnou neuráží“** (Mt 11,5-6).

Takto je Království Boží tedy popsáno. Tam, kde jde o to, aby se vše dělo v lásce a sloužilo k dobrému, kde se jde cestou touhy po čistotě a zřikání se všeho špatného, co na nás stále ulpívá, kde si lidé mohou pokojně oddechnout, všude tam začíná Boží Království a Boží sláva se stává viditelnou v našem okolí. V této oblasti potom všechno stojí za to a všechno se skutečně vyplatí - naše naděje, přání, touhy, ale i utrpení a nemoc, očekávání, následování, víra.

„Když to uslyšelo ostatních deset, začali se hněvat na Jakuba a Jana.“ Možná reagujeme jinak. Vždyť vlastně můžeme být vděční za to, že tito dva učedníci tuto záležitost v rozhovoru s Ježíšem otevřeli, že dostali odvalu zeptat se právě takto. Nakonec nám všem byla dána cenná a významná odpověď. Vždyť Ježíš chce svým Slovem dostihnout nejen tyto dva nebo ostatních deset, ale všechny - také nás - kteří se chtějí v životě dostat dál, ano, dostat až do Království Božího a jeho slávy.

Amen.